

Тотуїсв

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 8 (28)

ЖОВТЕНЬ

1956

МАТИ БОЖА — ПОКРОВИТЕЛЬКА УКРАЇНИ

Мал. Христя Зелінська

м.с.н. В.Р.Куманець

ЯК МАТИ БОЖА ПОЯВИЛАСЯ ПОВСТАНЦЯМ

Петрусь та Івасик ішли із дідом Явором. Вони щодлиш вийшли із лісу та прямували до найближчої хати на самому краю села.

Петрусь та Івасик ішли мовчки, сумні. Хоч дід Явір знав завжди, як розвеселити хлопців, навіть тоді, коли большевики оточували кривку і, здавалося, живими вони не вийдуть, та тепер ішов за ними і мовчав.

Дід Явір сумував. Його хлопці вирішили вернутися з лісу, покинути своїх товаришів-повстанців та піддатися большевикам. Прочитали летючку, що в ній большевики закликали неповнолітніх повстанців піддаватися та обіцяли їх добре за це нагородити. І вони повірили ворогам!

Чота діда Явора складалася із самих малолітків і він молився весь час, щоб ніхто із поміж них не повірив цим брехливим обіцянкам. Він неначе зрадів, коли почув, що з цілої чоти тільки два хлопці вирішили вернутися. Але коли довідався, що ці два це Івасик і Петрусь, його улюбленці, то ще гірше зажурився.

Було вже біля півночі, коли вони підходили до крайнього двору. Хлопці рішили переспатися там на оборозі і ранком зголоситися у сільраді.

Петрусь та Івасик хотіли попросити дідуся, сказати йому, що вони його ніколи не забудуть, але коли оглянулися, побачили, що вони вже самі.

Дід Явір підпровадив їх до села, а коли побачив, що вони вже безпечні, залишив їх без прощання.

Петрусь та Івасик ввійшли тихенько на подвір'я, влізли на оборіг, до половини наповнений сіном та старалися заснути. Але їм не спалося. По зорях пізнавали, що було вже біля другої години ранку. Так перекидалися з боку на бік, поки послули десь біля третьої години.

Як лише задрімали — приснився їм сон. Снилось їм, що вони на поляні над потічком, ждуть червоноармійців, що мають забрати їх із собою. Сидять під березою, не говорячи ні слова. Наряд чують голос:

— Петрусю, Івасику, не бійтеся! Це Я — Марія! Мушу говорити з вами. Слухайте мене уважно, бо довго з вами не буду. Сумно мені, що хочете зрадити свою Батьківщину для ворожих обіцянок. Ви ж знаєте, що Мій Син теж: боровся із Злом — і Йому теж: обіцяв Диявол нагороду, коли Він залишить стежку Правди! Не покидайте і ви боротьби проти Зла!

— Чи думали ви, як важко буде прийняти вашим батькам вістку, що зрадили ви діда Явора, а щонайважливіше — свою Батьківщину?!

— Прощайте, бо час мені йти, але запам'ятайте, що Україна не від сьогодні стоїть у нерівному бою із Злом і ще ніколи не зне-

вірилася! Прощайте — і хай Господь Бог покаже вам ваш шлях!..

Петрусь зразу прокинувся, та сон стояв ще далі перед його очима. Він сів та думав. Нічну тишу перервав голосний плач Івасика.

— Івасю, Івасю, збудися! Перестань плакати, а то ще нас почувють!

Івась збудився, увесь у сльозах.

— Петрусю, мені снився дивний сон! Снилось мені Божа Мати...

**

Дід Явір заночував у землянці біля села. Та заснути не міг, хоч був дуже втомлений. Глянув на годинник — була четверта година. Пора збиратися та йти далі, щоб перед світанком вернутися до лісу.

Нараз почув кроки двох чоловіків, що ходили навколо криївки. Видно чогось шукали. Невже Петрусь та Івасик так скоро перейшли на службу большевиків та зрадили, де криївка?

Дід Явір відбезпечив кріса та вивіз із криївки другим входом, що його вживали в небезпеці. Побачив дві малі постаті, що нахилилися до входу криївки.

— Стій! Руки вгору! — крикнув дід Явір.

— Дідусю, це ж ми! — відпо-

Мал. В. Титла

віли вони. — Ми вернулися і вже більше ніколи вас не покинемо!

Петрусь та Івасик підбігли до діда та цілували його руки. А дід гладив їх голови — і на очах його заблиснули сльози радості...

Братчик Тарас Когут

НОВАЦЬКА ПІСЕНЬКА (На мелодію „Бабусю-голубко”)

Сестричко-голубко,
Ти всім помагаєш,
Що просимо в тебе,
Ти певно вгадаєш!

Сестричко-голубко
Вчини ти нам ласку:
Скажи ти новацьку
Найкращую казку!

Вже зорі на небі
І тихо в діброві;
Ми слухати казку
До ранку готові!

Бо сонце засвітить
І ранок настане,
А казка в серденьку
На віки остане!

Новацька гра в таборі новаків на Пл. Оселі в Іст Четгемі
в серпні 1956 р. Фото: Вол. Грцин

ЛИСТИ З УКРАЇНИ

Симферопіль, дня 20 березня 1956.

Дорогі Українські Діти!

Оце я, Ваш товариш (мені 10 років), Сергій Гончаренко надумав Вам листа написати. Але спершу скажу Вам, що мене до цього спонукало, бо історія це цікава. А було воно так: я з моїми батьками живу в Симферополі, це, як Ви знаєте, місто на Криму. І ось до нас приїхали одного разу чужоземні гості. Це були туристи з Франції. Ото ж ми з ними розговорилися; правда не я, тільки моя старша сестра, а вона закінчила школу і знає по-французьки, і вони стали розказувати нам про життя в їх країні. А один із них, що минулого літа побував у Німеччині, казав, що бачив там українських дітей, як вони вдягнені в однострої, з жовтими хустками на шиї, їхали у табір, де спали під шатрами, гралися, співали пісень, палили огники, а старші розказували їм про далеку, гарну землю, про Україну.

Мені було це дуже цікаво, бо тут в нас чогось такого нема. Ах, краще не розказувати Вам, як у нас є! Правда, я ще малий і багато чого не розумію, але зате часто чую, як мої батьки та сестра зідхають нишком та говорять: „О, Боже, коли нарешті скінчиться ця неволя!?” А це, щоб Ви знали в нас так невесело,

бо влада чужа-большевицька.

Ото ж, кажу Вам, я слухав про Вас і надумав Вам листа написати і передам тому, що про Вас говорив, а він обіцяв передати його Вам.

Так, я хочу написати Вам про ту далеку гарну землю, що про

Вид на Сімеїз і скалу Дива у Кримі

неї старші Вам говорять, а тому, що я живу на Криму, хочу написати Вам про Крим.

Ви ж знаєте: Крим — це великий півострів на Чорному морі і тільки вузьким (всього на 8 кілометрів) пасмом землі (у нас називають його „перешийок”) сполучений з цілою Україною. З одного боку перешийка-залив Чорного моря, а з другого „Гниле море”. Так називається, бо до нього нема допливу свіжої води, а водні рослини у ньому гниють. Воно ще називається Сиваш і відділене від дальшого моря — Озівського, вузькою і довгою половою піску — це Арабатська „коса”.

В північній частині Криму, що від України, степ такий, як і в Україні. Все рівнина, ні річечки, ні озерця, тільки хвилює висока трава, а вгорі синє небо та золоте сонце. Тільки де-не-де в тому степу, біля артезійських криниць є людські оселі.

Одначе на південь красвид міняється. Степу нема, а зате багато горбів, багато дерев, а тут і там зелені байраки і яри. Поміж ними в'ється найбільша ріка Криму — Салгир.

А Симферопіль — найбільше місто Криму. Вулиці тут широкі й обсажені акаціями. Коли акації цвітуть, то ціле місто у квітті. Багато тут квітників із різно-родними квітами. Багато в нас парків та садів, і доми різні: одні побудовані так, як звичайно в місті, інші так, як у турків та арабів.

Трохи на південь від Симферополя місто Бахчисарай. Коли ще в Криму панували татари — Ви ж знаєте історію козаків, як то вони з татарами воювали!? — тут була татарська столиця. Так і назва ця татарська „Палата Садів”.

Друге велике місто — Севастопіль, важлива морська пристань. Тут завжди багато всяких кораблів. Батько казав мені, що у 1918-му році, коли була Українська Держава, тут стояли українські воєнні кораблі.

А над південним побережжям Криму тягнуться гори, Кримські Гори, що їх Яйла називають. Яй-

ла — це по-татарськи: полонина, пасовище. Ото ж ще з цього часу пішла назва цих гір. Від сторони моря вони скелисті, стрімкі і є тут вартісний граніт і мармур для будови та різби. І кажуть, що вже старинні Греки його звидтіля добували на свої святині. Тільки над самим берегом тягнеться неширока смуга землі, і тут, щоб Ви побачили! — що тут тільки не росте! І цитрини і виноград і пальми, бо підсоння тут дуже тепле. Затє до півночі гори спадають лагідно і цілі зелені, бо вкриті деревами та травою. Найвища гора — це Роман Кош.

І коли вийти на гору та поглянути кругом, то не хочеться сходити вниз. Синє море, що в ньому, мов у дзеркалі відбиваються скелі, а хвиля за хвилею пливають до берега і з шумом розбиваються об камінь, і шумить і клеко-тить, а коли світить сонце, у дрібненьких, мов порошинки, краплинках води, міняється краски веселки. На горах повно зелені, а посеред неї біліють доми. Наш гість казав, що кращого місця не найшов ні на побережжі Атлантійського Океану, ні над Середземним морем — так тут йому сподобалося. І тут у горах лежить містечко Ялта.

У східньому кінці Криму, що зветься „півострів Керч”, лежить місто тієї самої назви. Щоб Ви знали — Керч, це дуже важливе промислове місто. Сам півострів багатий на залізну руду, а так тут вирощують багато тютю-

ну, випасають худобу на м'ясо. Є у місті багато фабрик консерв: м'ясних, овочевих, а також і рибних, бо треба Вам знати, що Озівське море на рибу багате і різні в ньому є риби.

А я ще хотів Вам згадати про сіль. Ви знаєте, що колись давно чумаки з України їздили у Крим за сіллю. Отже, це так: в озерцях чи ставках збирається морська вода і всякає в пісок або випаровує скоро, а на дні залишається сіль. Її потім згортають дерев'яними лопатами (залізними не можна, бо залізо в солі ржавіє) і чистять та сортують.

Я ще багато хотів Вам написати, але хіба в листі багато напишеш?

Але напевно прийде колись час, що його і я і мої батьки, і певно теж і Ви ждете, що в нас стане українська влада і тоді Ви самі приїдете і побачите, як тут

гарно, бо я сам добре описати цього не вмію.

А може ще зустріну кого із приїжджих, тоді знову Вам децю напишу, бо інакше не можна, бо

Залізничний двірєць в Симферополі у Криму

Ви знаєте, що нам не можна писати так щиро всього, що ми справді думаємо, до тих, що за границею живуть.

Тому покищо бажаю Вам всього гаразду та здоровлю щиро
Сергій Гончаренко

Рисунок із стародавньої книги в Україні

ПАМ'ЯТНИЙ ДЕНЬ КНЯЗІВНИ АНАСТАЗІЇ

— Юліяно! Ти аж тут заховалася! Всюди тебе шукаю. Була вже в каплиці і в книгозбірні, а ти тут, — говорила скороговіркою князівна Анастазія. Ціла рожева, задихана від швидкого бігу.

— Підожди Настасю — відповіла спокійно Юліяна і виводила далі на дошці листястий орнамент.

— Але тут темно, а на дворі стільки сонця! Цілими потоками спливає на землю. Ходи, Юліяно!

— Та чому тобі так спішно? Хіба тут не гарно? Сідай і малюй зі мною. — переконувала Юліяна свою старшу сестричку.

— То ти не знаєш, які в нас сьогодні дива. Сад починають садити на цілком новому місці, ген за замком. Збіжжя вантажать у якісь нові бочки, я ще того ніколи й не бачила. Та й ще гість з Ато-ну приїхав — вичислювала тріумфально Анастазія.

Юліяна вже поспішно кінчала листок винограду, закривала ми-сочки з фарбами. — Як ти це все знаєш — подивляла сестру. — Ну, ходімо, я готова.

Широкими сходами, вкритими перським килимом, збігали весело обидві князівни.

Осіннє сонце привітало їх мрійним теплом, а каштанова алея зашуруділа золотими і червоними листками.

— Як листя багато! Он той золотий! А там червоний злітає, як метелик — радісно вигукувала Юліяна і вже збирала в ручки по-жовклі листочки!

— Ні, справді, я вже таки з тобою не піду. Як собі хочеш. А я вже таки іду, — говорила Анастазія й відходила швидким кроком.

Від сторони господарських будинків плив гомін голосів. На великому тоці метушилися люди. Збирали золоте зерно у бочки. Стояли рядками великі, пузаті, з нового дерева зроблені бочки. Люди метушилися, викрикували, поспішали. Це тільки малу частину збіжжя відсталяв князь Юрій Гольшанський до Устилуг.* Багато більше піде аж весною. Там завантажать їх на великі човни і Бугом та Вислою поїде наша пшениця до Гданська, а звідтам морем до Англії, Швеції, до країн, що потребують золотої пшениці з українських ланів.

— Боярине, — говорив князь до баярина Дмитра Бушинського — ви поїдете до Устилуг договоритися з купцями. Збіжжя відішлемо їм ранньою весною.

Боярин шанобливо слухав дальших пояснень, а князь говорив і довгими пальцями, прибраними самоцвітами, перебирав гриву свого гнідого коня.

— Що це? Мої доньки? — здивувався він нараз і перервав розмову. Стояли на горбочку. Анастасія висока на своїх тринадцять років, темноволоса, синьоока, була гордістю батька за свою їзду на коні, за стріляння і за цікавість усім що навколо. А Юліяна — стояла як добрий душок волинських лісів. Це ще дитина, а така заступниця всіх на замку.

— Гоп-гоп — бігли князівни з горбочка, волосся їм розвіялось і зібрані листочки губилися по дорозі.

— Ох, батеньку, не гнівайтесь. Сьогодні ми не вчимося і так забажалось усе оглянути — поспішала Анастасія.

— Ще і саду вам забажалось також. Правда? — морщив брови батько.

— Авжеж, авжеж — заговорили обидві.

Хлопець привів коня для князівни Анастасії. Юліяна сиділа вже з батьком. Новий сад закладали досить далеко. Довге поле вкривали працьовиті руки селян молодими щепами. Рядками ішли тут яблуні, груші, угорські сливи, а навколо саджено вишні і черешні.

— Боже помагай! — гукали весело князівни і їхній батько.

— Дякувать! — відповідали люди й усміхались до дівчаток. Анастасія забажала і собі посадити хоч одну яблуню. Огородник приніс щонайкращу щепу і, притримуючи, помагав князівни садити. Юліяна побігла до вишень. Це її улюблене дерево. Як радісно садити! Весело щebetали обидві з дівчатами і жінками. Настася зняла голубу стяжку з рукава і зав'язала першій своїй щепі на признаку.

* Устилуг — містечко при устю ріки Лугу до ріки Бугу.

Князь приспішав дівчаток. Йому треба було зайти ще до монастиря. Цей маленький монастир, що його сам заснував перед п'яти роками, призначений був для чотирьох ченців. Вони провадили школу для сільських дітей, та вчили богослужбного співу. Старий монастирський сад, що притикав до нового княжого саду, був добре плеканий і пильнований. От і зараз працювали там два ченці.

Вони шанобливо привітали свого опікуна і добродія. Отця ігумена знайшли на розмові з незнайомих монахом.

— Гість з Атону, ласкавий княже — говорив ігумен — преподобний о. Йоан.

Ігумен заметушився. Треба прийняти достойних гостей. Бо і пора полуденна.

У монастирській трапезі затишно і холодно. Смакує хліб з медом та молоком. Отець Йоан розказує про святу Гору, про свою подорож через турецькі країни. А тепер ціль його мандрівки в Україні — зібрати гроші на нові книги на український монастир на Атоні і таки туга його гнала у рідний любий край. Князь настоює, щоб наші книги таки тут в Україні писати, а ще краще їх бити (друкувати), як це роблять в німецькій землі. Він навіть має вже один друкований Псалтир. Отець Йоан також приніс книги, але писані і розмальовані гарним орнаментом. Князівни дивилися і слухали. Все було таке незвичайно цікаве. Анастасія зняла свій дорогий ланцюжок зі шії.

— Батеньку, я дам на книжки — шепнула непомітно і запримітила добрячий усміх батька. Тож відважно простягла золотий ланцюжок і зворушеним голосом промовила:

— Це на наші книги, щоб їх в Україні було багато і багато людей читало.

Всі замовкли і звернули очі на князівну і її батька. — Отче, прийміть цей дар — промовив князь поважно, а його серце раділо вчинком дочки.

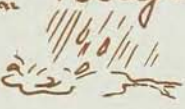

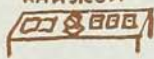

— Господь хай благословить молоду княжну і дозволить совершити великі діла — надхненно сказав о. Йоан, приймаючи дарунок.

Великий це був день для князівни Настасі. Про нього вона пам'ятала ціле своє життя.

А як проминуло багато років дівчинка Настася стала княгинею Заславською. Пильно дбала вона про добро людей, закладала шпиталі і монастирі. Особливо дбала про Пересопницький монастир. За її почином і фондами о. Григорій переписав там св. Євангеліє українською мовою так, що кожний міг читати і розуміти. Було це в половині 16-го століття. Це Євангеліє збереглося до наших часів.

Ле. К.

Говор і песик
Говорюк Говорюк

Із паде вже ,
Супле забзземо,
А - у у - і
Діла страх багато!
Бо усе потує
 - еві на славу
 - ок різних українських
Велику   - у.
 на   - ах складає
 за   - ами,
 - ком махає,
Скаче між   - ами.
 - овий хвалить   - у
Аж ось мліє ,
Бо падуть на ,
На лізе

ПЕРШИЙ БІЙ НА СТЕЖУ

Друга сотня Українських Січових Стрільців під командою сотника Осипа Семенюка приїхала з місця свого вишколу, з закарпатського села Горонда, до Сянок. Сянки лежать на Бойківщині, біля найвищого хребта гір Карпат, який відділює Галичину від Закарпаття. Протискаючись поміж високі зелені гори, просікає Сянки залізничий і битий шлях з півночі на південь. Уздовж того шляху від сторони міста Самбора прямували в напрямі Сянок московські війська, щоб через Ужоцький просмик, що був наче ворота в горах, прорватися на Угорщину. Невеликі австрійські частини, а разом з ними друга сотня наших стрільців-добровольців, дістали наказ на самім Ужоцькім просмику біля Сянок заступити Москалям дорогу.

— Хлопці! — сказав сотник Семенюк на другий день по прибутті до Сянок. — Москалів ще не видно, але вони незабаром придуть сюди „в гостину”. Поки це буде — мусимо дізнатися, якими дорогами вони підходять і яка в них сила. Ви маєте завдання зробити розвідку в сторону ворога.

— Наказ, пане сотнику! — гукнула сотня. Більш, як двісті стрільців вибралося негайно в дорогу, поділившись на три окремі відділи.

Був у другій сотні наймолодший та найменший ростом стрілець, Василько, родом з-під Самбора.

— Пане сотнику, — сказав Василько, виструнчившись перед своїм командантом і стукнувши по-військовому зап'ятками, — дозвольте мені перебраться за селянського хлопця. Я знаю тутешні сторони. Піду в саму московську гущу, може вдасться що розвідати.

— Гаразд! — згодився сотник. — Тільки ти не барися і щасливо вертайся, бо на Москалів не треба буде довго чекати. Відпускаю тебе на два-три дні, не довше.

Василько скинув свій синьо-сірий однострій, рушницю і своє скромне вояцьке майно віддав під опіку вістунові Волосянському, позичив у газди у Сянках сільську одягу та сокиру і подався в гори.

День був гарний, погідний. На дворі стояла рання осінь. Природа пишалася ще своєю пишною вродою. Тільки в буйній чуприні лісів починали де-не-де виступати жовті плями, мов сиве волосся у літньої людини. У лісах було тихо і спокійно, годі було пізнати, що наближається війна. Потічки сумирно журчали по камінцях, казково-таємно шуміли дерева, на галявинах мріяли осінні квітки, літали запізнілі метелики.

Через яку годину Василько зупинився над потічком, що в одному місці розлився невеличким ставком. Ставок синів просто неба, мов кришталеве дзеркало. На ньому, мов на картинці, вимальовувались і гори і ліси і навіть кучеряві хмари висіли в глибині, мов клубки білої вати.

Василько глянув цікаво в воду, щоб ще раз перевірити, чи не виглядає підозріло. З води подивився на нього присадкуватий парубчак з веселими розумними очима.

— Перебрався ти по-мистецьки! — відізався до свого образу в воді. — Гляди ж хлопче, справся добре із своїм завданням!

Він пригадав собі, як два роки тому вчився у Львові і належав до Пласту, який недавно заснувався. Юнаки з захопленням займалися пластуванням, а нічні вправи, стежі та перекрадання крізь „ворожі” застави а Лисинецьких полях або на горбах Горішнього Личакова належали до найбільшої пріємності.

— Мій командант знає, що я пластун, — подумав Василько. Тепер маю нагоду показати йому, чого я в Пласті навчився.

І Василько рушив далі рішучим кроком. Посувався обережно гірськими пляями, деколи прилипав до кущів або стовбурів дерев і надслухував. Аж ось розступились смереки і в долині над річкою показалося село. Василько зійшов у крайню хату, що стояла на відшибі. Розповів газді й газдині, що був на Закарпатті на заробітках, працював при вирубі лісу, а тепер вертається до Самбора додому, тільки не знає, чи безпечна йому дорога.

— Не йди тепер далі, сину! — відізався старий газда. — Перечекай у нас! Цієї ночі була в нашій селі велика московська патруля. Тепер Москалів тут нема, але в лісах, кажуть, аж кишить від війська.

— Та ще може якось доберуся до свого села, — відповів Василько і пішов далі. Не на те він вибрався в дорогу, щоб сидіти в Бойка в загороді. За селом увійшов знову в гущавину.

Мандрував може з годину, як раптом почув у глибині лісу свисти та вигуки. Десь — подалі роздалося кілька пострілів.

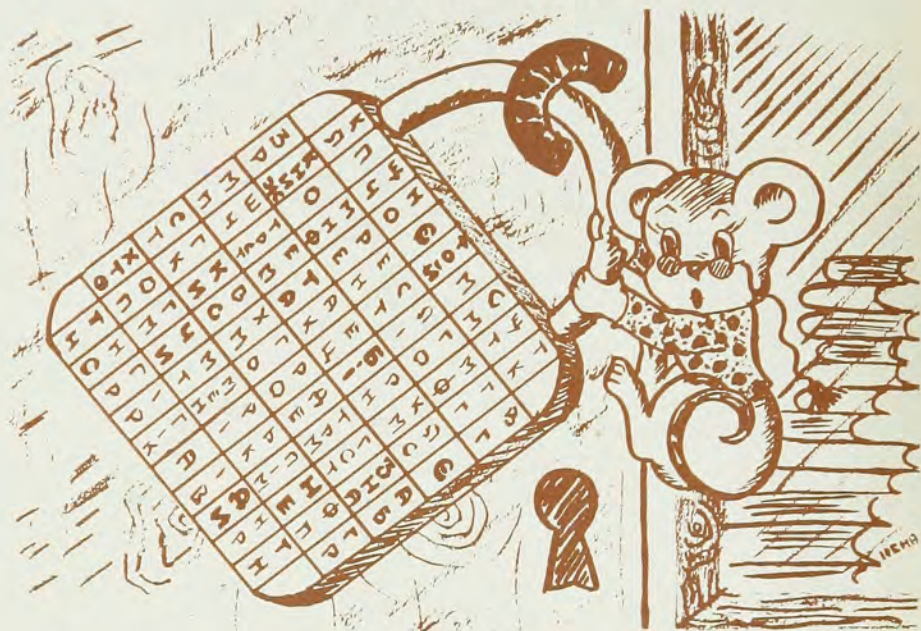
— Це певно вже Москалі! — подумав Василько. — Ну, що ж, треба познайомитись!

Перехрестився і відважно пішов назустріч своїй невідомій долі.

(Продовження буде)

**ЧИ ВАШ РІЙ ВЖЕ НАПИСАВ ЛИСТА
ДО „ГОТУЙСЬ”?**

ПОМОЖІТЬ МИШЦІ!

Знаєте, хто любить книжки! Так, Ви вгадали: новачки та новаки дуже люблять книжечки читати! Але любить їх і маленька Мишка-Гризикнижка. Ось тут на образку вона саме хоче дістатися до бібліотеки, де багато-багато книжок. Але на дверях — велика колодка. Відчиняється її не ключем, а тільки треба пересувати ряди із складами вгору та вниз, поки десь у котромусь поперечному рядку не складеться із них ціле речення. Коли воно складеться, колодка сама відчиниться. Ану, хто допоможе мишці!?

А бийте Хляпа!

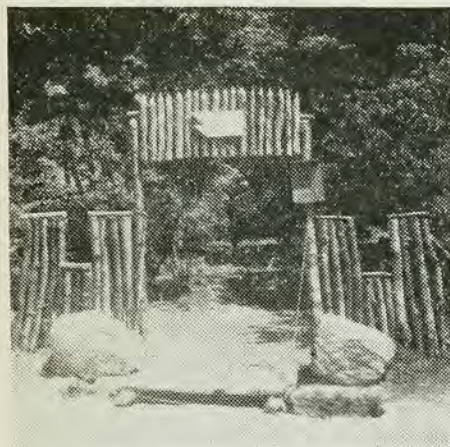
Чортик Хляп знов нашкодив журналові „Готуйсь"! У вересневому числі із — над казочки „Про Лисика-Гострозубчика" — з'їв підпис братчика Сірого Орла Ореста, що написав цю казку для новаків! Видно ця казка Хляпові дуже не сподобалася, бо як відомо, він ні ходити у школу,

ні слухати вчителів дуже не любить! Зате напевно сподобалася вона всім новакам!

З НОВАЦЬКИХ ДОМІВОК І З НОВАЦЬКИХ ТАБОРІВ ТА МАНДРИВОК

Замість дописів подаємо на цьому місці фотографії з життя новаків і новачок в цьогорічних новацьких таборах:

Вхід до табору новаків „Запорозька Січ” на Новому Соколі —

Фото: В. Е. Кулинич

М. Бутович на стійці в таборі новаків на Пл. Оселі в Іст Четгемі

Фото: Вол. Грицин

Вчаться танцювати
(Табір Новачок в Іст Четгемі)

Фото: Вол. Грицин

Зайняття в таборі новачок
„Пташки з України” в Діброві
к. Дітройту, липень 1956

ЩО ПИШЕ ОЧАЙДУШОК-ЧИТАНЧИК?

А чи хочеш, друже, знати.
Як „Готуйсь” тобі читати?
Заплати лиш передплату —
То прийде тобі він в хату.
А куди це гроші шлеться —

Передплату на „Готуйсь” — 2 долари річно — слати на адресу:
B. Krawciw, 2011 Mt. Vernon Str., PHILADELPHIA, Pa.

ПОДЯКА РЕДАКЦІЇ:

Новаки із табору „Лісові Побратими” біля Дітройту, Америка, склали 5.00 доларів на Пресовий Фонд „Готуйсь”. Дякуємо Вам, Новаки! Тепер виберіть собі найкращий образок у цьому числі „Готуйсь” — і можете собі подумати, що це ми видрукували його за Ваші гроші. І тому, що Ви їх склали, всі новаки на цілому світі його побачать! Чи не гарно це?!

**
**

„Готуйсь” щиро дякує за привіт новачкам: Ксені Гординській, Лялі Пришляк, Мусі Гойдиш, Аглаї Чорній та сестричці Асі Гойдиш за гарну карточку з привітом із Нерровсбурга, Америка, де вони разом провадили вакації. Також дякуємо за привіт новачці Ірці та юначці Влодзі Гна-

На кінці ось є адреса.
І послухай ще науки:
Вмий перед читанням руки,
Щоб „Готуйсь” не мав
[і плями!

Сторінки за сторінками
Сам тоді берись читати,
Навіть віршики вивчати.
А ребуси й загадки ці —
Там зовсім не на марниці:
На потіху новакові!
Коли ж розгадки готові,
Їх пішли, бо добре знаєш,
Що „Готуйсь” завжди чекає
Добрих розгадок від тебе!
А читатимеш — як треба,
Не буде тобі це мука,
Тільки втіха і наука!

туківним. Вони пишуть, що там, де вони перебули решту літа — гарно, але в таборі таки було найкраще!

Новачки та новаки — не забудьте, що „Готуйсь” жде Ваших листів!

“HOTUJS” — Magazine

for Ukrainian Children

Published by “Molode Zytтя”, Inc.

New York, N. Y.

Видас „Молоде Життя” зареєстрована корпорация у ЗДА.

Педагог Колегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7th St., New York 9, N. Y. USA

Art. 3A

Загальна Редакція й Адміністрація

пл. сен. Богдан Кравців

2011 Mt. Vernon St., Philadelphia 30, Pa. USA.

Ціна 0.20 дол. Річна передплата
(за 10 чисел, крім вакацій) 2 дол.

Друкарня „Свободи” — 81-83 Grand St.
Jersey City 3, N. J.
